

ת"ד 910/02/13 - מדינת ישראל נגד שמואל גולדפרב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

10 ספטמבר 2014

ת"ד 910-02-13 מדינת ישראל נ' גולדפרב

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

שמואל גולדפרב
ע"י עו"ד גולן

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם - נהג מונית מסוג זוטובוס - הוגש בעקבות אירוע תאונתי כתב אישום המייחס לו עבירות של אי מתן אפשרות להולכי רגל לחצות בבטחה במעבר חציה וכן נהיגה בקלות ראש.

הנאשם באמצעות בא כוחו, הודה בנהיגתו במקום, הודה בקיום מעבר חציה ותמרורים מעליו, הודה בחציית הולכת רגל משמאל לימין כיוון נסיעתו וזאת כשהולכת הרגל דוחפת עגלת תינוק ובה תינוקת, וגם הודה בכך שמונית נוספת אחרת מסוג זוטובוס שנסעה בנתיב השמאלי בכיוון נסיעתם עצרה ואיפשרה להולכת הרגל הנ"ל לעבור.

כפירת הנאשם היתה אך בסעיפים 4 ו-5 לעובדות כתב האישום בהם נטען כי הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא איפשר להולכת הרגל עם העגלה להשלים את החציה בבטחה, המשיך בנסיעה ופגע בהולכת הרגל ובעגלה וכי כתוצאה מהתאונה נחבלו האם והתינוקת וניזוקו המונית והעגלה. (ראה נא דבר תשובת הנאשם לכתב האישום, באמצעות בא כוחו, כמפורט בפרוטוקול דיון ההקראה מיום 10.11.13).

לאחר מתן הדעת לראיות, לעדויות, לסיכומי הצדדים ולמתחייב עפ"י דין מנהג המתקרב למעבר חציה, מסקנתי היא כי הוכחו עובדות כתב האישום והוכחו יסודותיהן של העבירות שיוחסו לנאשם.

הן מעדותו של הנאשם עצמו, והן מעדותו של חברו (ע.ה 2 מר שחר ראובני) שהינו נהג מונית הזוטובוס השני (שעצר בנתיב השמאלי לפני מעבר החציה), עולה כי הנאשם בחר לנוע עם מוניתו לאורך מרחק של כ- 200 - 300 מטרים, אגב התקרבות למעבר החציה, וזאת כאשר מונית הנאשם, בנתיב הימני, במקביל ומעט לאחור לצד מוניתו של מר שחר ראובני הנעה בנתיב השמאלי באותו כיוון נסיעה.

מעדותו של הנאשם עולה כי הוא כפה על עצמו בדרך נסיעה זו מצב דברים שבו לא היה בידו לראות מה נעשה משמאל לו ומעט קדימה לעבר מעבר החציה.

עולה מהודעתו של הנאשם כי בחר לנוע בדרך זו ובהתקרב למעבר החציה במהירות של 30 - 40 קמ"ש.

עולה עוד מעדותו של הנאשם עצמו כי הוא גם בחר שלא להאט בשום שלב לפני מעבר החציה.

עולה מעדותו של הנאשם כי למרות שזהו קו קבוע של המונית וזהו מסלול קבוע שהוא עושה יום יום עם המונית (קו 16 בת"א) "נשכח" ממנו כי יש במקום מעבר חציה.

עוד עולה מעדותו של הנאשם הנכבד כי את התמרורים שמתריעים על קיום מעבר החציה דן כשל הוא מלראות באירוע זה וזאת, לדבריו, בשל כך שהוא היה קרוב מדי למונית הזוטובוס של מר ראובני.

מעדותו של הנאשם עולה כי למעשה הוא בחר לעקוף רכב שעצר לפני מעבר חציה.

(יזכר בהקשר זה איסור המחוקק לעשות כן, בתקנה 47 (ז) לתקנות התעבורה).

עולה מדו"ח הבוחן המשטרתי - ולא נסתר - כי האירוע התרחש באור יום (בשעה 10:30 בבוקר) וכן שמזג האויר היה נאה, הראות היתה טובה והכביש יבש.

עולה ממבחן שערך הבוחן המשטרתי יחד עם הנאשם במושב הנהג - ולא נסתר - כי שדה הראיה בכיון נסיעת הנאשם אל עבר התמרורים ג' 7 וה' 8 היה 100 מטרים.

עולה כי לכשנשאל הנאשם בחקירתו במשטרה מדוע אם רכב נוסע משמאלו ומסתיר לו לדבריו את מעבר החציה ועוצר, לא נקט הוא (הנאשם) באמצעי זהירות, התקשה הנאשם להשיב.

שב ועולה מעדותו של הנאשם כי הוא עקף מימין. (ראה נא למשל דברי הנאשם עצמו בעמ' 18 לפרוטוקול מיום 14.7.14 בחקירה ראשית).

עולה מעדותו של הנאשם כי הוא ראה את עגלת התינוקת חלקה באוויר, וזאת, לדבריו, כתוצאה מדרך נהיגתו במוניתו במעבר החציה.

לדברי הנאשם, אף עף לעברו אחד מגלגלי העגלה של התינוקת.

צר לי, אך לא כך צריכה להיות נהיגתו של נהג לפני מעבר חציה.

אין לקבל נסיעה במהירות של 40 קמ"ש בקירבת מעבר חציה בלב עיר ללא האטה ואף אגב עיוורון הנהג ביחס לנעשה משמאל ומלפנים (עיוורון ביחס לנעשה על אי התנועה ובמעבר החציה שם) ואין גם לקבל מצד נהג נסיעה אגב עקיפה מימין של רכב שעוצר לפני מעבר החציה.

גם ייאמר כי לא כך צריך להיות גורלה של אם שחוצה במעבר חציה עם עגלה ותינוקת.

אין לגזור עליה להיבהל במעבר החציה - אין לגזור עליה להרים את העגלה באוויר מבהלה - ואין לגזור עליה ועל התינוק בעגלה להיפגע או להיקלע לטראומה (ראה התעודה הרפואית).

יוזכר - מעבר חציה הוא מקום מבצרים של הולכי הרגל.

טענה מרכזית של ההגנה הינה שלא היה מגע בין רכב הנאשם לעגלה ולאם.

אני דוחה טענה זו לגופה.

לא נסתר כי נוצר נזק בעגלה וכי הנזק לגלגל (כפי שקבע הבוחן ולא נסתר) הוא הן לחיצוני והן לפנימי.

אף אין בפני כל חו"ד מטעם ההגנה על כי מבחינת בטיחות גלגל של עגלת תינוק יכול סתם כך להשתחרר ללא סיבה.

אני נותן אמון בדברי האם (ע.ת 1) על כי רכב הנאשם פגע בעגלה.

אני סבור כי גם לא נסתרה עמדת הבוחן המשטרתי על כי אין הכרח שהפגיעה של המונית תהיה ישירה בגלגל ועמדתו כי השבר גם יכול היה להיגרם כתוצאה מדחיפה של העגלה בידי המונית.

לא מצאתי כי עלה בידי ההגנה לסתור דבר קיום השבר בגלגל ודבר הקשר של שבר זה לאירוע.

וכבר נאמר - אף אין להשלים ממילא עם יצירת מצב בו יכפה נהג על הולכת רגל להרים עגלת תינוק באוויר בנסיונה למנוע פגיעה בה או בעגלה במעבר חציה.

אף לו הייתי נמנע מלקבוע כי היה מגע בין המונית של הנאשם לבין עגלת התינוק, עדיין קיימת אחריות של הנאשם כנהג לאשר התרחש על מעבר החציה.

מוצא אני צדק בדברי התביעה בסיכומיה על כי אפילו תאמר (ואין לומר) שלא היה מגע, אלא רק היתה קירבה רבה מבהילה ומסוכנת שהביאה לתוצאה, עדיין גובשו יסודות העבירה של אי מתן אפשרות להולכת הרגל לחצות בבטחה, ובהינתן דרך נהיגתו של הנאשם כעיוור לנעשה במעבר החציה, וללא כל האטה, גם מתגבשת עבירת הנהיגה בקלות ראש.

ההגנה ויתרה על חקירת עורכי התעודות הרפואיות של האם והתינוקת.

ניכר כי בת/8 הומלץ לאם על משככי כאבים ועל מנוחה בת 3 ימים וניכר כי בת/9 נזכרת "TRAUMA" לתינוקת.

כאמור - התעודות הרפואיות התקבלו בהסכמה.

עמוד 3

ובאשר לעדותו של חברו של הנאשם (ראה דברי הנאשם בת/2 שורה 45) מר שחר ראובני :

מר ראובני העיד על עצמו כי הוא עצם את עיניו מבהלה ומחרדה במהלך בלימת החירום שביצע לפני מעבר החציה.

לא מצאתי כי היה בידי מר שחר ראובני כדי לסייע לנאשם בהגנתו.

מעדותו של מר ראובני - כמו גם כאמור מעדותו של הנאשם - עולה כי השניים נעו במקביל וללא האטה מצד הנאשם, אלא נקטו בפעולות חירום במקום שבו לא צריך היה מלכתחילה להמתין למצב חירום אלא תחת זאת היה לנהוג שם מלכתחילה בדרך זהירה וראויה המקדמת פני אפשרות חציית הולכי רגל במעבר חצייה.

לציין כי אין כל טענה כי הולכת הרגל רצה כביכול עם העגלה עם התינוקת או כי חצייתה שם לא היתה בגדר הצפיות.

מעדותו של הנאשם עולה כי הוא סבור שלא הוא זה שצריך היה לדאוג לכך שיהיה לו שדה ראייה אל עבר מעבר החציה עת הוא נע שם כפי שנע.

צר לי, אך הנאשם הנכבד טועה בהשקפתו זו כנהג.

מעדותו של הנאשם עולה כי לשיטתו לא צריך היה הוא לצפות שיהיה מישהו במעבר החציה ולא הוא זה שצריך היה להתאים את אופן נהיגתו.

צר לי, אך הנאשם הנכבד טועה גם בהשקפתו זו כנהג.

יוער אגב כי באשר לסעיף 38(2) לפקודת התעבורה אף די אפילו בקביעה כי עסקין ב"תאונת דרכים" בה "ניזוק רכוש".

עוד אעיר, בכל הכבוד, כי לטעמי טענת ההגנה בסעיף 26 לסיכומיה על כי עצירתו של מר ראובני לפני מעבר החציה "מהווה גורם המנתק את אחריותו של הנאשם לאירוע" היא טענה מעט תמוהה.

כלום לא היה על הנאשם להידרש מלכתחילה לאפשרות חציית הולכי רגל במעבר החציה ולהתאים דרך נסיעתו ודריכותו לכך ולנסיבות? כלום לא היה כאמור על הנאשם להימנע מעקיפה מימין של רכב שנעצר לפני מעבר חציה?

לסיכום :

לאור כל המפורט ומנותח לעיל אני סבור כאמור כי עלה בידי התביעה לעמוד כנדרש בנטל ההוכחה בתיק זה וכי דין הנאשם להרשעה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

הנאשם מורשע אם כך בסופו של יום בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ד 10 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.

קלדנית - שני נעמן